

CARAMELLES

Un relat de: [pillopillo](#)

Sempre havia estat una dona activa la Cisqueta; mai va voler celebrar cap aniversari, deia que això eren collonades pròpies de qui no sap trobar un bon moment per destapar una ampolla de cava i necessita posar rodonetes artificials al calendari:

- Les celebracions s'han de fer aprofitant tots els dies que et trobes bé, -deia-

I cony si ho feia! Li costava ben poc envoltar-se d'amics, familiars o senzillament d'acabats de conèixer, per afavorir situacions que derivessin en petites festes improvisades.

No havia comptat ni celebrat mai els anys però l'envelliment biològic havia anat fent igualment la seva feina. El progressiu declivi corporal s'havia fixat en ella més o menys com ho havia fet amb la majoria d'amigues de la seva edat. El seu cervell però, mantenia intacta aquella activitat frenètica que sempre l'havia caracteritzada; les neurones processaven, organitzaven i ordenaven com quan era adolescent. Al llarg d'aquests noranta-nou anys de vida la salut li havia jugat algunes males passades portant-li de regal algunes malalties que s'havien instal·lat als seus ossos i als seus òrgans fent-la patir força. No obstant això, mai se la va sentir queixar-se, preocupant-se més per la salut del seu marit i la dels seus set fills que no pas de la seva.

Aviat hauria fet deu anys de la mort d'en Miquel, el seu marit, aquell bonàs que tant la va fer riure durant les llargues jornades de postguerra; que tanta companyia li va fer i que tan poc la va ajudar a l'hora de pujar els set fills que van tenir. Però ni quan en Miquel se'n va anar definitivament, va deixar de lluir aquella rialla als llavis ni aquella empenta emocional inigualable. És més, d'ençà el dia que en Miquel decidí no lluitar més i abaixar els braços, la Cisqueta va encetar una nova etapa basada en implicar-se més que mai en la vida social del barri, en les festes, la coral, les visites als malats i una llarga llista d'activitats que semblarien vetades a una persona de noranta anys.

Ara però, les cames li feien figa i, des de feia uns tres mesos, la memòria li regatejava aquella cooperació que sempre havien mantingut. Li calia portar una agenda o anar deixant notes pertot si volia que no se li passés una cita. Dijous passat va fer la darrera anotació a l'agenda, escrivint: " Dilluns vinent a les 8 del vespre: Caramelles al Casal" . Simultàniament va anar posant notes al capçal del llit, a la nevera, a la porta del pis i al mirall del lavabo amb el mateix text. Devia ser molt important això de no perdre's les caramelles, potser perquè era sinònim de festa on tothom hi anava content; potser també perquè s'hi trobaria el Joan, veí i vidu com ella amb qui li agradava compartir rialles i estones de picardia.

Ahí dissabte, asseguda tranquil·lament al sofà de casa, escoltant la gravació que els havia fet arribar la directora de la coral per assajar una mica des de casa, va sentir una lleugera pressió al pit i el cor de la Cisqueta es va aturar sense avisar, sense estridències ni escarafalls, com qui apaga el llum.

Ningú li havia demanat si li semblava bé, si hagués estat així, segur que hauria demanat una petita pròrroga, més que res perquè dilluns tenia caramelles. Si la negra dama havia esperat noranta-nou anys a vindre-la a buscar, no li costava res esperar que passessin les caramelles!

La cerimònia d'enterrament estava prevista per avui diumenge a les 11 a l'església parroquial. Molta gent vinguda de fora, molts familiars, molts amics i molts coneguts degut a tants fills amb les corresponents connexions socials i afectives.

Faltaven deu minuts per l'hora i a l'església només hi havia el capellà, un mossèn d'origen anglès de nom Divon que en anglès vol dir: camina amb cura. Ni rastre del cotxe fúnebre, ni dels familiars, amics ni coneguts. Només una remor pujava del carrer de Baix, aquell que entra al barri de la Sagrera per la banda del pont: la comitiva familiar estava intentant rescatar un besnét de la difunta, que jugant, jugant, havia caigut al vall que hi havia al mig del carrer que estava en obres. Ningú s'explicava com hi havia anat a parar, però el cert era que el nen estava clavat al fang fins a la cintura. Per la seva banda, el cotxe fúnebre, conduït per un xofer de Sabadell, era la primera vegada que feia un servei en aquesta vila. Feia estona que, malgrat el navegador, no aconseguia portar el cotxe a l'Església de San Esteve. El cotxe era un vehicle modern, equipat amb un navegador d'última generació amb una pantalla de grans dimensions. Aquella pantalla semblava haver-se tornat boja i enfilava incomprensiblement en direcció al Casal de la Unió. Quan passava per davant del local, davant la incredulitat del xofer i de l'acompanyant, aquell giny deixava anar el missatge: "ha arribat al seu destí" i tot seguit es posava en "recalculant" per tornar a reprendre la direcció de l'Església de Sant Esteve que tenia programada. I això, una vegada i una altra durant mitja hora sense aconseguir mai arribar a veure l'església.

Per incrementar la confusió, la majoria d'assistents forasters, poc avesats al laberint de carrerons de la vila, s'han posat al darrere del cotxe fúnebre, per assegurar un itinerari ràpid i directe. Darrere aquell cotxe de morts, semblaven la comitiva dels tres tombs.

L'església seguia buida amb mossèn Divon, sol com un mussol, cantant kirieleisons i demanant al patró una explicació a aquell misteriós retard. No hi havia manera de fer arribar el taüt de la Cisqueta a l'Església de Sant Esteve, el cotxe es continuava adreçant al Casal una vegada i una altra. En l'entretant, el nen plantat al fang del carrer de baix havia aconseguit fer-se rescatar per la grua municipal. Un cop controlada la situació del nen, la família, Mossèn Dion i la llarga comitiva han decidit de fer la cerimònia al Casal, a la sala d'assajos de caramelles. Era ben evident que algú empenyia perquè fos així. I aquest algú no podia ser altre que la pròpia Cisqueta, revoltada dins el taüt per no haver pogut estirar una mica més la seva estada en aquest món.

El vell Joan, amic íntim de la Cisqueta ha proposat incorporar la sardana de caramelles als cants de la cerimònia, sense cap oposició per part dels assistents. Acceptada la proposta, s'ha retirat discretament a un racó de la sala movent el llavi superior per esbossar un somriure.